

לא בשמנו

בכל מקום בעזה
אנשים משתנקים, מתים מרעב
כי אין כלום, אפילו לא
פירור קטן של לחם
במדבר ההריסות
בכל מקום בפלסטין
אמהות וילדים מתים מצמא
כי אין כלום, אפילו לא
טיפה של גשם לסחוט
מענן הדיכוי האפל
אורכו של יום עבור ילד גוסס
כאורך אלף שנים
כי הילדוּת נקברת
בתכריכים לבנים ללא שם
מה שחי בפלסטין לא חי
נתון בחסדי גברים
אלא באומץ הלב שבהתנגדות

כי מה הוא הצליל של הלב הנשבר?
הוא הצליל של בכי אם
כי מה הוא הצליל של חורבן?
הוא צליל הרוח שורקת בין עצי הזית
הוא אמהות בוכיות מתאבלות על ילדוּת
אבודה בצל פצצות
למה?
ההיסטוריה עוצמת עיניה ולא עונה
הגנב אסר את האמת
והחזיק את העולם בן ערובה
המשיכו בדרך, מה שחי בזיכרון
חי בתקווה הבלתי מנוצחת לשיבה
מה שחי בלב לא חי
בצורה או זיכרון, אלא בנצח
אנחנו נהייה קיימים
ומה שחי בקלון
אינו חי בשמנו!